

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרלט

עש"ק פ' תבוא, ט"ו אלול ה'תשס"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדובנו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת

ותיק וחסיד אי"א עוסק בצ"צ באמונה

מסור ונתון לעשות צדקה וחסד

בעל מעשים ומרץ ורב פעלים

הרה"ח התמים ר' שניאור זלמן ע"ה

בן הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד

שגלוב

מקושר מאוד לכ"ק אדמו"ר מה"מ מליובאוויטש

ממסדי ומנהלי הארגון "פרי"

לקרב את היהודים עולי רוסיה לאביהם שבשמים

ולהכניסם בבריתו של אאע"ה

המדריך והמשפיע שלהם ורבים השיב מעון

הפיץ תורה ע"י שיעוריו הרבים

ממנהלי ופעילי מבצע תפילין וכו'

השקיע כוחות רבים לטובת שכונת המלך

ולחיזוק כבוד רבני ליובאוויטש

זכה להעמיד דורות חסידים ואנשי מעשה

נפטר בשם טוב

כ"א תמוז ה'תשס"ז

ת' נ' צ' ב' ה'

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

CellPhone: (323) 842-3666

15 Passenger Available

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3 דבר מלכות

איפה הוא נמצא בט"ז אלול?!... / משיח שיפ תבוא. ט"ז אלול היחשמיז

7 זמן הגאולה

הקשר והש"יכות בין פ' תבוא לח"י אלול / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

"די וואס זאלן שטענלן זיך אנטקעגן" / לקט פתגמים וקטעים קצרים בענייני גאולה ומשיח

12 ילחום מלחמת ה' - וינצח

מהססים במלחמה בגלל שיקולים פוליטיים! / קטעים משיחות כ"ק אדי"ש מה"ם על המצב בלבנון

מוקדש לזכות התמימים השלוחים
לישיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורדייל, פלורידה
ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770"
ולזכות רב הקהילה הרה"ח **מרדכי ומשפ' ש"י ענתי**

לעילוי נשמת הרה"ח **זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין**
נפטר ביום ט"ו אדר א' ה'תשס"ה
ת. נ. צ. ב. ה.
יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם בגאולה האמתית והשלימה

ב"ה

קונטרס "יחי המלך" - השיחות שיפקחו לך את העיניים

אתה לא צריך יותר לחפש את הקונטרס!

במלאת 12 שנים להוצאתו לאור של הקונטרס יוצאת המערכת במבצע מנויים נרחב - במסגרתו תנתן אפשרות לרכוש מנוי שנתי לקבלת הקונטרס ע"י הדואר, בתשלום סמלי של דמי המשלוח בלבד

להצטרפות למעגל המנויים - נא לשלוח מעטפה לכתובת המערכת (שבע' 2), ובה שם וכתובת מדוייקים בצירוף דמי המשלוח לפי הנתונים דלהלן:

גליון 1: 2 ש"ח לשבוע (100 ש"ח לשנה).

מ-2 עד 14 גליונות: 3 ש"ח לשבוע (150 ש"ח לשנה).

מ-15 עד 28 גליונות: 5 ש"ח לשבוע (250 ש"ח לשנה).

מ-28 גליונות ומעלה - יש לפנות טלפונית למערכת הקונטרס לבירור מחירי המשלוח, טל': 8715-770 (04)

התשלום הינו עבור המשלוח בלבד הקונטרסים עצמם מחולקים ללא תשלום

ניתן להזמין גם כמויות גדולות לבתי כנסת ולאירועים, כמו-כן, ניתן לחלק את הקונטרס כתשורה בשמחות, בתוספת כיתוב על עמוד השער

זה הזמן להצטרף לפעגל העולמי של לימוד ענייני גאולה ומשיח פתוך הקונטרס "יחי המלך" - "הדרך ישרה" הקלה והפנהירה ביותר מבין כל דרכי התורה. . לפעול התגלות וביאת המשיח יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618
סניף ארץ הקודש: ת. ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: (04) 8715-770
דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

איפה הוא נמצא בט"ו אלול?!...

חשבתי, שבשובי אתמול מה"אוהל" אראה איך שב"770" הולכת מהפיכה ("חאדאראם") מצד ה"שטורעם" של יום ההולדת דתומכי תמימים ● הרי למדת בתומכי תמימים והיתה לך הנאה מכך שלמדת שם, עד שזה נוגע לפרנסה - אבל כשמגיע ט"ו אלול אי אפשר למצוא אותו בשום מקום... ● מדוע שכונה זו שונה מכל השכונות האחרות - אינני יודע! ובנוגע לתירוץ הידוע שסמוך לים יבש וכו' - האמנם אפילו לא טיפה קטנה?!... ● ובנוגע לפועל - אע"פ שבט"ו אלול לא הרעישו - ישנו הלימוד מפסח שני, שאף פעם לא אבוד, ובמילא אפשר להשלים את חגיגת יום ההולדת בימים שלאחרי-זה ● תרגום חפשי משיחת ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו (כקביעות שנה זו) - בלתי מוגה*

לרבים, ועאכו"כ ישיבה שנתייסדה ע"י נשיא בדורו וה"מנהל פועל" הוא נשיא דורנו³ [שכמה שהנשיא נעלה, פעולותיו נעלות יותר, ובפרט פעולות הנוגעות לרבים] - שביום הולדת (התייסדות) הישיבה "מזלו גובר"⁴.

[. .] מובן, שהוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר כיצד לנצל את יום ההולדת חלה גם בנוגע ליום הולדת דהתייסדות ישיבת תומכי תמימים בט"ו אלול - שכל אלו שיש להם שייכות עם ישיבת תומכי תמימים צריכים

א. כיון שט"ו אלול הוא יום התייסדות של ישיבת תומכי תמימים - מובן גודל העילוי דיום זה בקשר עם ישיבת תומכי תמימים.

כידוע גודל העילוי של יום הולדת האדם בכלל, אפילו של אינו יהודי - שאזי "מזלו שולט ועוזר לו"¹, עאכו"כ של יהודי, עאכו"כ של צדיק ונשיא². ומזה מובן - גם בנוגע ליום ההולדת של ישיבה, שהוא ענין כללי ונוגע

(* מובאת במלאת 20 שנה לאמירת השיחה. המו"ל.
1) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח - בקה"ע שם.
2) ראה לקו"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג להערה 1. וש"נ.

3) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ח (סה"מ תרפ"ח ע' ר).
4) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע שם.

ואלה שעשו את הטעות הגורלית בעת מלחמת יום-כיפור, חזרו על אותה טעות, והחליטו לנהוג כעצת המדינאים, דבר שהביא לקרבנות רבים מדי יום ביומו במשך חדשים רבים!

כדי להתמודד עם הבעיה האמורה מצאו דרך חדשה: להשתיק את העיתונים ולא לספר על הקרבנות! הקרבן נפל, האלמנה והיתום מסתובבים - מהי העצה? אומרים לעיתונים: אל תפרסמו זאת, כדי לא להכביד על ליבם של יהודים!

זה אמנם דבר טוב - הרי צריך שיהודי יהיה בעל מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, וישנה מצוה בתורה "ואהבת לרעך כמוך", ולא סתם מצוה אלא "זה כלל גדול בתורה" - אך מנצלים מצוה זו כדי להשתיק את העתונות, לא לבלבל את מנוחת הנפש של בני ישראל - וכך מושכים את הדבר ולא מאפשרים לסיים את המבצע!

אם היו שומעים בעצת אנשי הצבא היו חוסכים הרבה קרבנות הן בבני ישראל והן בצד השני

אם היו שומעים בעצת אנשי הצבא, ומאפשרים את ביצוע מלחמת 'שלום הגליל' בימים אחדים - היו חוסכים הרבה קרבנות הן בבני ישראל והן בצד השני, ולא היו מגיעים למעשה שאירע במחנות הפליטים וכו'.

אשר המעשה הזה הביא עמו את הקמת 'ועדת החקירה', שהקימו, כביכול, כתוצאה מ"גאון יעקב" (בלשון סגי-נהור), ועדה שמטרתה לחקור ולדרוש יהודים על מעשיהם. ומפחדים להזכיר לועדה אשר לכל-לראש, ובתור התחלת הדו"ח שלהם, יש לזכור שהמעשה עצמו בוצע בידי פלוני-בן-פלוגי, הנמצא עדיין בחיים-חיותו, והוא חבר ב"או"ם", ומקבלים אותו בווינינגטון במחיאות כפיים ובקריאות שיש לסייע לו!

אבל היות ו"קטן נתתיך בגויים" (כלשון הפטרה), והגוי הזה היה צריך לסיוע, לכן, אחרי שהועדה תפרסם בדו"ח שהוא האשם, יש מקום לחקור ולדרוש מי סייע למעשים אלו; והאם היה סיוע בכלל, או, שכדבריו - היה זה מעשה שנעשה בלי שום סיוע כי הוא מעשה של צדק ויושר, אלא שיש כאלה שעמדו מן הצד ושתקו, או אפשר שגם אף אחד לא עמד מן הצד, כי הוא לא ידע כלל מכך!

(משיחת י"ט כסלו תשמ"ג - בלתי מוגה)

המדר מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג
יה"ד שתיקף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

בודאי לנצל יום זה בחגיגת יום הולדת של הישיבה, וכמובן בפשטות שזה שייך לכל אלו שלמדו שם.

ואפי' אלו שלא זכו ללמוד שם, באם הם למדו פעם ממישהו שלמד שם, גם להם יש שייכות לזה. ואפי' אם גם לזה לא זכו, אזי קיבלו הארה דהארה – והיות שכאן מדובר אודות ישיבת תומכי תמימים הקשורה עם חב"ד, חכמה בינה ודעת, הנה מבואר בכ"מ [גם בהמשך תער"ב⁵, שישנם המשלים את עצמם שעד שלא ישמעו שכך כתוב בהמשך ע"ב הם אינם מקבלים זאת...] שדעת (קו האמצעי) נמשך מלמעלה מעלה עד למטה מטה בלי שום שינוי (לא כחכמה ובינה) – ובמילא גם הארה דהארה כו' קשור עם עצם הדבר.

ואם-כן, הרי זה דבר ברור שאתמול (ט"ו אלול), אצל כל הנ"ל היתה צריכה להיות חגיגת יום ההולדת דהתייסדות תומכי תמימים.

ב. לכן חשבתי, שבשובי אתמול מה"אוהל" אראה איך שב"770" הולכת מהפיכה ("חאָדאַרְאַם") – לא באופן ש"לא יעלה ולא יבוא" (מענין דהיפך השלום ח"ו), אלא מצד ה"שטורעם" של יום ההולדת.

ובפועל הי' שקט מוחלט ("שא שטיל")!... אפילו אם אחד ישב לעצמו בבית, "אונטערן פּאַפּליץ" [= לול התרנגולים שמתחת לתנור^{5*}], ושם הרעיש באופן שאין לתאר ("ניט שייכות צו זאָגן") שזהו ט"ו אלול יום ההתייסדות דיישיבת תומכי תמימים, אבל באופן ד"הצנע לכת"⁶, שאף אחד לא יידע מכך – עליו לדעת שלא זו בלבד שאין זו הכוונה של רבותינו נשיאינו, אלא זהו היפך הכוונה!

כוונת רבותינו נשיאינו וכוונת ישיבת תומכי תמימים היא: **יפוצו** מעיינותיך **חוצה**, כלומר, שלא רק ירעישו בעצמם "אונטערן פּאַפּליץ"... לא לשם זה ייסדו את תומכי תמימים, אלא שירעישו ("שטורעמען") **בגלוי וברבים!**

ג. יש לו ע"כ כל מיני תירוצים, ובפרט שזה קשור עם חב"ד, הוא מוצא כל מיני הסברים מדוע לא הרעיש ביום הולדת זה. ובפרט שבשנה זו ט"ו אלול הי' בערב שבת – טוען הוא שע"פ הלכה צריכים להיות עסוקים בהכנות לשבת, ובפרט שבת פ' תבוא, הכניסה לארץ ישראל, ואם כן, אין לו זמן ללכת לנגן ניגון וכיו"ב!

אך מה עוזרים כל התירוצים הללו כאשר ה"בפועל" חסר?! – הרי למדת בתומכי תמימים והיתה לך הנאה מכך שלמדת שם, עד שזה נוגע לפרנסה – אבל כשמגיע ט"ו אלול אי אפשר למצוא אותו בשום מקום... איפה הוא!?!...

אמנם "כל ישראל בחזקת כשרות"⁷, והוא בודאי עסוק בדברים טובים, אבל כאשר מגיע ענין שהזמן גרמא – יום ההולדת של ישיבת תומכי תמימים שממנה אתה נהנה, צריכים לכל לראש לעשות ענין זה שהזמן גרמא.

ובפועל מסתובבים בנחת ("סטאַטעטשנע") ושורר שקט מוחלט, מפחדים שאם יתעוררו, יקומו מתרדמתם ושינתם אשר בה הנשמה "עולה ושואבת לו חיים מלמעלה"⁸!

– אך זה רק "שואבת לו חיים מלמעלה" ואין זו הכוונה של תומכי תמימים, לא לשם כך גידלון! הכוונה של תומכי תמימים היא לעסוק לא רק עם עצמו ("שואבת לו"), אלא

(7) רמב"ם הל' קידוה"ח פ"ב ה"ב. וראה גם הל' יסוה"ת ספ"ז.
(8) ב"ר פ"ד, ט.

אחרי שהתחילו במבצע, נפל עליהם פחד מפני הגיוי שבקרבתם

אותה טעות שכבר נעשתה פעמים רבות, חזרה ונעשתה שוב בלבנון: מחזיקים אלפי חיילים ישראלים בתוך לבנון, ולא מאפשרים להם לסיים את המבצע שלשמו הובאו לשם לכתחילה.

לכתחילה היתה הצעת אנשי הצבא, תוך כדי הבאת ראיות מוכחות מפייהם של המומחים לענייני בטחון, שאם יסיימו את המבצע "בשעתא חדא וברגעא חדא", היה פועל גורם ההפתעה' (כי אף אחד לא התכונן לכך), והיו מסיימים אותו בהצלחה!

ועוד זאת: כבר הוזכר בכמה הזדמנויות, שזמן זה היה שעת הכושר גם מבחינה מדינית, היות ונשיא ארה"ב עזב את עיר הבירה – וושינגטון, דבר שהפריע לו מללחוץ וכו', ולא עוד אלא שהודיעו מכאן לשם שהוא נוסע לחו"ל למשך תקופה זו!

ולמרות זאת, אחרי שהתחילו במבצע, נפל עליהם פחד מפני הגיויות' שבקרבתם, מפני היצר-הרע, דבר שהביא אתו פחד כפשוטו בפני גוי כפשוטו, דבר שהגוי לא תבע אותו כלל, וכשם שבנוגע לעצר הרע גירו אותו ועשו יותר ממה שהוא רצה, כך גם בנוגע לגוי, שפחדו ממנו וחששו לו גם בעניינים שהוא לא התכונן כלל להפעיל לחץ וכו', ועצרו את התקדמות הצבא, ונתנו הוראה לא להתקיף אלא אם הצד שכנגד מתקיף!

כתוצאה מכך נופלים קרבנות, רחמנא-ליצלן, במשך שבועות וחדשים אלו, אשר בדרך הטבע היו יכולים למנוע אותם, וכדעת כל המומחים בצבא שאמרו פה אחד, שהדרך היחידה להבטיח מינימום של נפגעים, קרבנות ופצועים, בין אצל היהודים ובין אצל הגוים היא התקפה מהירה ככל האפשר.

כאשר מושכים את המבצע, הרי זה גורם, כאמור, לריבוי קרבנות.

האלמנות והיתומים של קרבנות אלה עדיין מסתובבים באה"ק

אותו דבר היה גם במלחמה הנקראת 'מלחמת יום-הכיפורים', כאשר מדינאים אלה שהיו נפולים ברוחם בפני הגלות, לא איפשרו לקבל את עצת אנשי הצבא שיש לערוך גיוס כללי מיד – שאם היו עושים כך היו חוסכים הרבה קרבנות, כי ההרתעה שבעצם הגיוס היתה מפחידה את השונאים כך שלא היו יוצאים למלחמה כלל. דבר זה כבר גלוי וידוע לעין-כלל, ששיקולם של המדינאים היה רק מחמת הפחד של "אל תתגרו באומות", ולכן הם פחדו לנקוט בפעולה שיכולה להתפרש כמעשה התקפתי, והדבר הביא רחמנא-ליצלן מאות קרבנות, נוסף על הפצועים. אשר האלמנות והיתומים של קרבנות אלה עדיין מסתובבים בארץ הקודש, ומוגי-לב אלה שמנעו את הגיוס פוגשים באלמנות וביתומים...

ואף-על-פי-כן, כאשר הגיע מקרה דומה, במלחמת לבנון, חזרו על אותה טעות. היתה ישיבה מיוחדת שבה דנו בשאלה כיצד לנהוג בענין מלחמה זו, ואמרו שיש שתי דרכים: דרכם של אנשי הצבא – האומרים שיש לסיים את המבצע במהירות המקסימלית, וככל שיקדימו את סיומו יחסכו יותר קרבנות (הן בין יהודים והן בין לא-יהודים), והדרך השני', דרכם של המדינאים – דרך ההיסוס וכו'.

(5) פשט"ב, וראה גם שם פק"ד.

(5*) כן ה' ברוסיא. המו"ל.

(6) מיכה ו, ח.

מהססים במלחמה בגלל שיקולים פוליטיים!

. . ישנם יהודים שתמורת כמה 'שקלים' או עניני כבוד וכיוצא-בזה, נותנים הם 'גושפנקא הלכתית' להנהגה זו, באמרם שזוהי "דעת תורה!"

כל השקלא-וטריא ההלכתית בענין זה – היתה שייכת לפני שהתחילו במלחמה זו: האם מבחינה הלכתית היו צריכים להתחיל במלחמה אם לאו (למרות שגם אז אין מקום לספק בדבר – מפני דעתם הברורה של אנשי הצבא כו', שהם המומחים – על-פי תורה – לקבוע בעניני בטחון); אבל לאחרי שהחליטו להתחיל במלחמה זו, וכבר נכנסו לשטח לבנון, והגיעו עד "עיר הבירה" – הרי בודאי בהכרח לסיים את הפעולה במהירות הכי אפשרית, מכיון שהחיילים הנמצאים במלחמה הם במקום סכנה, ולכן צריכים להשתדל לסיים זאת במהירות האפשרית, שאז ייצאו מכלל סכנה, ויוכלו לשוב לבתיהם!

כאשר מתחילים במלחמה ובהמשכה מהססים לכאן ולכאן ולא מסיימים את המלחמה לגמרי – הרי זה דומה לרופא שמתחיל לעשות ניתוח ומפסיק באמצע הניתוח: כבר התחילו במלחמה, ודם יהודי כבר נשפך (בדוגמת ניתוח כפשוטו, רחמנא-ליצלן), ואף-על-פי-כן מפסיקים באמצע, מבלי לסיים את הפעולה שעבורה יצאו למלחמה!

משאירים את החיילים במקום סכנה למשך זמן ארוך ביותר, מבלי לדעת מה יילד יום כו', ומצווים עליהם שלא להשתמש בכלי הנשק שברשותם אלא אם מתקיפים אותם – בה-בשעה שישנו פסק-דין מפורש בשולחן-ערוך אורח-חיים ששכ"ט: "נכרים שצרו כו' יוצאים עליהם בכלי זין כו"!! וכמדובר כמה פעמים שהלכה זו היא ביחס לכל מקום ומקום, גם בחו"ל (ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות ענין הקשור עם בטחונם של היהודים הנמצאים בארץ הקודש, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה").

וכאמור – כל זה נעשה בהתאם לשיקולים פוליטיים, שלא להרגיז את הגוי וכיוצא-בזה, למרות שידועים שהדבר גורם לקרבנות נוספים, ונוסף לזה – ישנה גם 'גושפנקא הלכתית' של אלו האומרים שזוהי "דעת תורה", רחמנא-ליצלן!

(משיחת ש"פ חיי שרה ה'תשמ"ג)

שיהי' "יפוצו מעיינותיך חוצה", גם אצל אחרים!

ד. זו נהיתה מכה שלא כתובה בתורה: מתי שבא לענין של עשי' בפועל, אף אחד אינו עושה כלום והענין נשאר תקוע באמצע!

ולא רק שלבד לא עושים – שאז עוד הי' אפשר לתרץ שיש לו דברים טובים יותר לעסוק בהם (אע"פ שגם זה לא תירוץ) – אלא אפי' לא מעוררים את השני שיעסוק בזה, שעל זה אין כבר שום תירוץ (גם לשיטתו שהוא עסוק בדברים אחרים)!

וגם אם קורה שחושבים על זה, משכנעים את עצמם שזהו "קדירא דבי שותפי", ובמילא הוא אוחז שלא צריך לעשות כלום וסומך על השותפים האחרים שיעשו.

ומי מדבר בכלל כאשר הוא חושב שישנם גדולים ממנו, שאז הם הרי לא רק שותפים שוים איתו, אלא גדולים ממנו – וא"כ הם צריכים לעשות!

ובפועל – לאחרי כל התירוצים – אף אחד לא עושה כלום, כולם באותו תירוץ שהוא סומך על אחרים שיעשו. ועד כדי כך שלאף אחד לא נופל רעיון לעורר עכ"פ את השני שצריכים לעשות משהו.

עד שבא עז פנים ועושה לבדו, או שהוא מנדנד לשני עד כדי כך שהוא לא נותן לו לישון – ואז אולי הוא עושה משהו.

ה. אפילו אם מתעוררים, כותבים, שואלים ומעוררים את השני שיש לעשות משהו – הרי זה נשאר בזה, ואח"כ לא שומעים ממנו כלום!... שמזה מובן המענה שנותנים להשואל, מתוך ידיעה שהוא שואל רק כדי לצאת ידי-חובה ואח"כ הוא הולך שוב לישון.

יהודי ירושלמי סיפר לי פעם, שהי' אחד שנהג לרדת לחייו ופעם אחת בערב יוהכ"פ (או ערב ר"ח) הגיע אליו לבקש מחילה. ההוא

ידע הרי עם מי יש לו עסק, וידע שלמחרת הוא ימשיך להתנהג איתו באותו יחס, ולא ידע ידע את הדין? שכאשר באים לבקש מחילה (ובפרט ג' פעמים) יש למחול (ואם אינו מוחל הוא אכזר), אזי עלתה לו המצאה ואמר לאותו אחד: באותה מדה שהנך מבקש ממני מחילה – כך הנני מוחל לך!...

וכך גם בעניננו: כשאחד בא כבר לשאול מה לעשות, אבל עושה זאת רק כדי לצאת ידי-חובה – עונים לו גם באופן כזה.

וכאמור זו נהיתה מכה שלא כתובה בתורה, שכשבא לענין של עשי' בפועל, אף אחד לא עושה מאומה.

ו. וכך זה לא רק בנוגע ליום ההולדת של תומכי תמימים, אלא בנוגע לכו"כ ענינים, כולל גם בנוגע לעניני השכונה.

– מדוע שכונה זו שונה מכל השכונות האחרות? אינני יודע!

ובנוגע לתירוץ הידוע שסמוך לים יבש וכו' ("ארום ים איז טרוקען") – האמנם אפילו לא טיפה קטנה ("חלשות-טראָפּן")?...

עם תירוץ זה אינם מרמים אפילו את עצמם. כידוע הפתגם של אדמו"ר המהר"ש, שאת הקב"ה לא מרמים, ואת השני גם לא מרמים, רק את עצמם מרמים, ומהו הקונץ לרמות טיפש! ובעניננו: אפילו את עצמם אינם מרמים בתירוץ הנ"ל מדוע שכונה זו שונה, כיון שידועים לבד שאין זה תירוץ כלל.

ההסברה היחידה ע"כ היא: כיון שאף אחד לא עושה כלום במעשה בפועל, כנ"ל.

ז. [. .] ובנוגע לפועל – בקשר ליום ההולדת של ישיבת תו"ת בט"ז אלול:

אע"פ שבט"ז אלול לא הרעישו – ישנו הלימוד (מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹⁰)

9) שר"ע אדה"ז או"ח סתר"ו ס"ד.

10) "היום יום" – י"ד אייר, פסח שני. סה"ש תש"א ע' 115.

וכיון שכאן לא ערכו יום הולדת, עולה החשש שגם במקומות אחרים יהיו צריכים לחגוג את יום ההולדת גם לא חגגו כדבעי – לכן יש למסור גם להם שאף פעם לא אבוד ואפשר עכשיו להשלים זאת באופן ד"כפליים לתושי".

ובפשטות – שהיום, או היום בלילה, או מחר, ויש מחר לאחר זמן [אבל ככל שיותר סמוך לט"ו אלול, כך מקבלים יותר שפע מט"ו אלול] – יחגגו את חגיגת יום ההולדת דישיבת תומכי תמימים ביתר שאת וביתר עוז, באופן ד"כפליים לתושי".

(12) ראה לקו"ש חכ"ב ס"ע 31 ואילך. וש"נ.

מפסח שני, שאף פעם לא אבוד ("עס איז ניטאָ קיין פאַרפאַלן") ובמילא אפשר להשלים את חגיגת יום ההולדת בימים שלאחרי-זה.

ולהשלים ביתר שאת וביתר עוז – באופן ד"כפליים לתושי¹¹, ובאופן ד"פסח שני", שמעלה גם את ענין החמץ, כמבואר בכ"מ שבחג הפסח כיון שלא יכולים לברר את החמץ לכן מבערים אותו, משא"כ בפסח שני ש"חמץ ומצה עמו בבית", כיון שישנו הכח להעלות את החמץ, מעין ובדוגמת הקרבת שתי הלחם בחג השבועות¹².

(11) ל' הכתוב – איוב יא, ו. וראה שמו"ד רפמ"ו.

"די וואס זאלן שטעלן זיך אנטקעגן"

הקטע הבא הינו רשימה מילולית מסרט ההקלטה משיחת ליל הושענה-רבה ה'תשמ"ג, בתרגום חפשי ללה"ק – בעריכת מערכת "יחי המלך" (בלתי מוגה) ההדגשות הן במקומות בהם הגביה כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א את קולו הק'

ישנה שיחה ארוכה שהרבי נ"ע אמר (וכפי שנשיא דורנו קורא לה בשם מאמר), והתחיל את השיחה בזה ש"כל היוצא למלחמת בית דוד גט כריתות כותב לאשתו".

וביאר זאת (כמו את תוכן כל השיחה כולה) – שזה הולך על הפעולה שלו – ההתייסדות על-ידו דישיבת "תומכי-תמימים", לעשות ה"נרות להאיר" שיאירו אח"כ את כל העולם (כפי שהוא מבאר שם), עד ב"עקבתא דמשיחא", שאז צריך להלחם עם "חרפו אויבך הוי' חרפו עקבות משיחך", אלו שלא רוצים שיציעו "משיח נאו" – אע"פ שהם עצמם רואים את ההוראה ברורה בגמ' שזהו "עקבות משיחך" -

זקוקים לאלו שיעמדו כנגדם ("די וואָס זאַלן שטעלן זיך אנטקעגן"), וזה נקרא "מלחמת בית דוד" – הארה של משיח (כפי שהוא אומר שם ומבאר באריכות) וגילוי של משיח...

צבא מיוחד בעל כחות מיוחדים שילחם עמהם ויבטלם

ידועה השיחה של כ"ק אדנ"ע (שנמסרה ונדפסה עוה"פ ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) בענין של "כל היוצא למלחמת בית דוד", שבה נתבאר תפקידם של תלמידי התמימים, ונקודת הדברים – שכיון שב"עקבות משיחך" ישנם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", יש צורך בצבא מיוחד בעל כחות מיוחדים שילחם עמהם ויבטלם, וזהו תפקידם של תלמידי התמימים, "חיילי בית דוד", אשר, ע"י עבודתם בגילוי והפצת אור החסידות (יפוצו מעינותיך חוצה) פועלים ביאת המשיח בפועל ממש.

(משיחת ליל ועש"ק פ' תבוא, ט"ו אלול ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

לע"נ ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג

ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד

ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל** בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב

ולעילוי נשמת **פאולין רות** בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ו' סיון ה'תש"ס

ולעילוי נשמת מרת **חשא** ב"ר נטע אורי ע"ה ובעלה ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר ע"ה

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

ולזכות זוג' - תבלחטיא - מרת ח'י רחל בת שפירנצא שנאל

ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו - לברכות עד בלי די

משיחא, שאז "תבוא אל הארץ. . וירשתה וישבת בה" בתכלית השלימות, ובמילא, גם עבודת ההכנה בזמן הזה נעשית בתכלית השלימות.

התפשטות החסידות מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ"

ה. והדגשה יתירה בזה – לאחרי הפצת המעינות חוצה (תוכן העניין דח"י אלול) בתכלית ההתפשטות עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בהתאם לציווי בפ' תבוא "וכתבת גו' את כל דברי התורה הזאת באר היטב"²⁸, "בשבעים לשון"²⁹ – ע"י נשיא דורנו³⁰, שעל ידו נעשה פירסום והפצת תורת החסידות גם בלשונות דאוה"ע.

והענין בזה:

הצורך בכתיבת התורה, כולל פנימיות התורה, "בשבעים לשון", כשעומדים בסמיכות לזמן ד"תבוא אל הארץ" (בגאולה האמיתית והשלימה) הוא – בשתיים:

(א) בשביל אוה"ע, שהרי לעתיד לבוא נאמר "ועמדו זרים ורעו צאנכם"³¹, ובלשון ההפסטה דשבת זו: "ובנו בני נכר חומותיך ומלכיהם ישרתונך"³², ויתירה מזה: "אזפוך אל עמים שפה ברורה (לשון הקודש)³⁴. . לעבדו שכס אחד", ולכן, צריכה להיות ההכנה בזמן הזה – ע"י לימוד עניני התורה השייכים אליהם, כולל – עניני אמונת ה' כו' שנתבארו בתורת החסידות, ע"י התרגום בלשונם, שפות שאינן ברורות.

(ב) גם בשביל בני"י – דמכיון שהגאולה צריכה לבוא באופן ד"אחישנה"³⁵, אין זמן להמתין עד שיוכלו ללמוד ולהבין תורת החסידות (יפוצו מעינותיך חוצה – הכנה לביאת המשיח) בלשון הקודש (שהרי – רובם ככולם – עדיין אינם מבינים לשון הקודש), אלא, צריכים ללמוד עמהם תיכף, בלשון עם ועם.

ובכל אופן, התפשטות והפצת החסידות בלשונות דאוה"ע – מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה, אשר, ענין זה פועל (כאמור) גם על עבודת ההכנה בזמן הזה.

(משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו - מוגה)

28) כז, ח.

29) פרש"י עה"פ. ולהעיר ש"היטב" במספר האחרון בגימטריא שבעים (רא"ם, גו"א ולבוש האורה עה"פ. ועוד).

30) להעיר שיום הסתלקותו – שלימות עבודתו בעלמא דין – (בעשירי יח' קודש) בחודש שבט, אשר, בראש החודש (ובכל יום שבו) "הואיל משה באר את התורה", "בשבעים לשון פירשה להם" (דברים א, ג-ה. ובפרש"י. וראה שיחות ש"פ שמות ושי"פ וראא שנה זו).

31) ישעי' סא, ה.

32) שם ס, י.

33) צפני' ג, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

34) ראב"ע שם, ח. מהר"י קרא, רד"ק, מצו"ד ומצו"צ עה"פ.

35) ישעי' שם, כב (סיום וחותרם ההפסטה דשבת זו). וראה סנהדרין צח, א.

ולהעיר משערי אורה (שער הפורים ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ד ואלך) אודות העילוי ד"בעתה" לגבי "אחישנה", שאז מספיקים לברר את כל ניצוצות הקדושה, ולא נאבד אפילו ניצוץ הכי קטן, משא"כ ב"אחישנה" כו'. אמנם, ה"אחישנה" בימינו אלו (להיותו לאחרי ה"בעתה", שהרי "כלו כל הקיצין" וה"אחישנה" – אינו אלא ביחס להסרת איזו סיבה שונה ומשונה שעדיין מעכבת את הגאולה), הרי כולו למעלייתא.

הקשר והשייכות בין פרשת תבוא לח"י אלול

א. הקביעות דשבת פ' תבוא היא לעולם בסמיכות לח"י אלול – יום הולדת שני המאורות הגדולים, הבעש"ט ואדמו"ר הזקן¹ - בשבוע דפ' תבוא, או בימי השבוע שמתברכים משבת² פ' תבוא (כקביעות שנה זו).

והנה, ידוע³ שמועדי השנה (כולל – ח"י אלול⁴) מרומזים גם ברשימות התורה שקורין בזמנים אלו.

וכתורת אדמו"ר הזקן⁵ (בעל יום ההולדת דח"י אלול) שצריכים "לחיות" עם הזמן, כלומר, שחיינו של יהודי, חיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמעשה דיבור ומחשבה כו', צריכים להיות חדורים בעניני התורה שקורין ולומדים באותו זמן – פרשת השבוע⁶.

ובהתאם לכך, יש למצוא את הקשר והשייכות דח"י אלול לפ' תבוא – בנוגע לעבודה בפועל, "המעשה הוא העיקר"⁷, כדלקמן.

ב. ביאור ההוראה דפ' תבוא – כפי שבאה בשמה של הפרשה⁸, "תבוא":

התחלת הפרשה, "והי' כי תבוא אל הארץ"⁹ – אינה אלא הקדמה לציונים שצריכים

1) שיחת ח"י אלול תש"ג (סה"ש תש"ג ע' 141 ואילך).

2) ראה זח"ב סג, ב, פח, א.

3) ש"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצז, א).

4) כידוע שנקרא יו"ט ומועד – ראה בארוכה סה"ש ע' 140 ואילך. סה"ש תש"ה ע' 122 ואילך.

5) "היום יום" - ב' חשוון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

6) והחידוש שבוזה לגבי כללות הענין ד"הם" (תורה ומצוות) חיינו – לא רק באופן כללי, אלא גם באופן פרטי (פרשת השבוע, ובפרשת השבוע גופא – כפי שנחלקת לשבעה חלקים, כנגד שבעת ימי השבוע), וענינו בעבודה – שלא זו בלבד שהתורה היא בבחי' חיות כללי, כי אם, שנמשכת גם בחיות פרטי, שבא בהתגלות בחיי הנשמה בגוף, בחיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמחשבה דיבור ומעשה, היינו, שהחיות דגוף הנשמי הוא – תורה.

ועפ"ז יש לבאר את הסיבה לכך שגם גדולי זקני החסידים התייגעו על ביאור תורה זו, עד שלאחרי כמה זמן נתבארה תורה זו ע"י אדמו"ר האמצעי (כמסופר בסה"ש שם) – מצד גודל החידוש שבדבר, כאמור, שהתורה נמשכת באופן דחיות פרטי כו', אשר, זוהי עבודה נעלית ביותר באופן שבאין-ערוך כו', ויש

צורך בנתנית-כח מיוחדת – ע"י נשיא הדור, אדמו"ר הזקן, ובתוספת ביאור והסבר – ע"י אדמו"ר האמצעי, שנתמנה ע"י אדה"י למדריכם של החסידים.

7) אבות פ"א מ"ז.

8) ראה לקו"ש ח"ה ע' 58. וש"נ. ועוד. ולהעיר מתורת בעלי יום ההולדת דח"י אלול ש"שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש, מהוה ומח"י את הדבר הנקרא בשם זה" (הובא מאדה"י בשעה"ה"א בתחלתו. לקו"א להה"מ סרמ"ד. או"ת להה"מ ד, סע"ג ואילך).

9) להעיר גם מהקשר לשיעור היומי ברמב"ם (הל' טומאת מת* רפ"א): "ארץ העכו"ם, בתחילה גזרו על גושה. . חזרו וגזרו על אורה שיטמא כו'", אשר, בענין זה מוגשת ביותר מעלתה של "הארץ" ארץ ישראל –

(* להעיר מהשייכות דתחיית המתים לרבינו זקן (בעל יום ההולדת דח"י אלול) - כידוע פתגם גדולי החסידים על רבינו הזקן שהוא "מחיי מתים", כי, חידושו של רבינו הזקן הוא - גילוי תורת חסידות חב"ד, בלבושי ההשגה דחב"ד שבנפש, עד לשכל האנושי והסבני, וזהו"ע דתחיית המתים בעבודה הרוחנית - שהרי, אין לך דבר קר (ענין של מיתה) כשכל האנושי והסבני, וכשהשכל מבי' ומתפעל מהשגה אלקית, "איז דאס דער אמתיער דתחיית המתים" (קונטרס תורת החסידות רפ"ד. "היום יום" - י"א סיון).

לקיימם לאחרי הכניסה לארץ, כלומר, לאחרי ש"תבוא אל הארץ", אזי "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' וגו'"¹⁰. ועד"ז בהמשך הפרשה – "ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ גו' והקמות לך אבנים גדולות גו' וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר היטב"¹¹; "אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים בעברכם את הירדן גו'"¹².

כלומר, בפ' תבוא לא מדובר אודות הציווי דכניסה לארץ, כיבוש וחלוקת הארץ (שכבר נאמר בפרשיות שלפנ"ז¹³), כי אם, אודות קיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ; ואילו הענין ד"כי תבוא אל הארץ" הוא – שמכיון שכבר יודעים בבירור ובוודאות גמורה ש"תבוא את הארץ" תיכף ומיד, אזי, בא הציווי על ההכנה לקיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ.

ואעפ"כ, שם הפרשה הוא "תבוא", כלומר, לא על שם הציוויים לאחרי הכניסה לארץ (תוכן הפרשה), כי אם, על שם הידיעה והוודאות ד"תבוא אל הארץ" (הקדמה לתוכן הפרשה).

וטעם הדבר – כי, כשיודעים בבירור ובוודאות ש"תבוא אל הארץ", תיכף ומיד, אזי, גם ההכנה לקיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ נעשית באופן אחר לגמרי.

יהודי צריך להיות חדור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ"

ג. ומזה למדים הוראה בנוגע לעבודה בפועל בימינו אלו:

שלימות הענין ד"תבוא אל הארץ", הוא – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, גאולה שאין אחרי גלות¹⁴, שאז יהי קיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך"¹⁵.

וההכנה לזה – כללות העבודה דקיום התומ"צ בזמן הגלות, ובמיוחד בסוף זמן הגלות, ובשלשון הספרי¹⁶: "אע"פ שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ, היו מצויינים במצוות, שכשתחזרו לא יהיו עליכם חדשים", "כי עיקר כל המצוות ליושבים בארץ ה"¹⁷, שכן, ע"י קיום התומ"צ בזמן הזה, באופן ד"ציונים"¹⁸, זוכים לקיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך", לאחרי ש"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה.

ועל זה באה ההוראה והלימוד משם הפרשה – "תבוא":

כדי שעבודת ההכנה לקיום התומ"צ "כמצות רצונך" לאחרי ש"תבוא אל הארץ" (ע"י

13) פינחס כו, נב ואילך. מסעי לג, נ ואילך. ועוד.
14) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה הג' ונאמר – פסחים קטז, ב. ועוד.
15) ראה בארוכה תוי"ח ר"פ ויחי (צה, א. צו, ג-ד). אוה"ת שם (כרך 1) תתשכח, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך. ובכ"מ.
16) עקב יא, יז. הובא ונת' ברמב"ן אחרי יח, כה.
17) רמב"ן שם.
18) ל' הכותב – ירמ"י לא, כ. ספרי ורמב"ן שם.

קיום התומ"צ בזמן הגלות) תהי' כדבעי – יש צורך שיהודי יהי' חדור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", כניסה וביאה לארץ בפועל ממש, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה",

שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר בנקל על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב"¹⁹, בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לפי שעה בלבד, ותיכף ומיד – "תבוא אל הארץ". וירשתה וישבת בה"²⁰.

ד. עפ"ז מובן הקשר והשייכות דפ' תבוא לח"י אלול:

ח"י אלול הוא – יום הולדת דהבעש"ט ואדמו"ר הזקן, שענינם – גילוי והפצת תורת החסידות, החל מגילוי תורת החסידות הכללית ע"י הבעש"ט, עד לגילוי תורת חסידות חב"ד ע"י אדמו"ר הזקן²¹.

וע"פ הידוע²² גודל העילוי דיום הולדת של צדיקים, שאז "מזלו²³ גובר"²⁴ – מובן, שביום זה ישנה התגברות יתירה בגילוי והפצת תורת החסידות.

והנה, גילוי והפצת תורת החסידות מהוה הכנה לביאת המשיח, כידוע²⁵ מה ששמע הבעש"ט בהיכל משיח מפיו של משיח, במענה על שאלתו "אימת אתי מר" – "בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה", והרי עיקר העיקר ד"יפוצו מעינותיך חוצה" נעשה ע"י גילוי תורת חסידות חב"ד²⁶, באופן ד"יתפרנסון"²⁷, בהבנה והשגה בחב"ד שבנפש.

וזוהו הקשר דפ' תבוא לח"י אלול – שלאחרי גילוי והפצת תורת החסידות (תוכן הענין דח"י אלול), ניתוסף עוד יותר בבירור ובוודאות שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", דמכיון שנתקיים כבר הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה", נסללה הדרך ל"אתי מר", ביאת מלכא

19) פרשתנו כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. של"ה סוף פרשתנו (שפז, א). תניא פכ"ו. ובכ"מ.
20) ראה גם שיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ס"ד.
21) להעיר, שענינם של הבעש"ט ואדמו"ר הזקן מרומז גם בפסוק "היום הזה נהיית לעם" (כו, ט) שבפ' תבוא: ענינו של הבעש"ט – כידוע שהנהגתו של הבעש"ט הייתה לחזור בעירות ומושבות בני"ו ולהביאם שיאמרו "ברוך השם" וכיו"ב (סה"מ אידיש ע' 138 ואילך), היינו, גילוי והתעוררות נקודת היהדות, שזהו תוכן הענין ד"היום הזה נהיית לעם". וענינו של אדמו"ר הזקן – כפי שמבאר אאמו"ר (לקוטי לוי"צ לזח"ג ע' שפח) ש"היום הזה הוא מספר ג"פ הוי', הוא הג' מוחין דגדלות חב"ד" (וכן בפסוק "לתהלה לשם ולתפארת" (שבפרשתנו כו, יט), כמבואר בלקו"ת (פרשתנו מב, ב – מובא בלקוטי לוי"צ שם) דקאי על חב"ד" – ענינו של אדמו"ר הזקן, מייסד תורת חסידות חב"ד.
22) לקו"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג להערה 1. וש"נ. וראה ג"כ בענינו (ח"י אלול): סה"ש תש"ג ע' 89 ואילך. שם ע' 186 ואילך. – נת' בארוכה בלקו"ש חכ"ד ע' 178 ואילך.

178 ואילך.
23) גם (ואדרבה – באופן נעלה יותר) בישראל, כידוע הפירוש במרז"ל (שבת קנו, א) "אין מזל לישראל", ש"בחי" אין, שהוא מקור החכמה, וכמ"ש והחכמה מאין תמצא, הוא המזל לישראל" (קונטרס חנוך לנער ע' 48. וראה לקו"ת ר"פ האזינו. ובכ"מ). ולהעיר, שענין זה ("אין", מקור החכמה, בחי' הכתר) שייך במיוחד לבעש"ט – כידוע (סה"ש תש"ב ריש ע' 19. ועוד) שבחינתו היא בחי' הכתר (עתיק, פנימיות הכתר). וכמו כן שייך גם לאדמו"ר הזקן, בחי' החכמה (סה"ש שם) – ע"פ המבואר בלקו"ת (ס"פ בחוקותי) בפירוש המשנה (אבות רפ"ג – שלומדים בשבת זו) "דע מאין באת", "אין הוא חכמה, כמ"ש והחכמה מאין תמצא".
24) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע שם.
25) אגה"ק דהבעש"ט (נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ).
26) ראה סה"ש תורת שלום ס"ע 112 ואילך.
27) תקו"ז ת"ו בסופו. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 136 הע"י 35. וש"נ.